

APROPÓ

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 5. szám, 2017. február 3.

„Budapest pályázik a 2024-es Olimpiai és Paralimpiai Játékok megrendezésére”

(A fővárosi vezetésnek ajánlja egy budapestnemszerető)

Egy mozgáskorlátozott(sérült) paralimpikon úgy gondolja: megnézi a várost, ahol versenyez.

Elindul – bizonyára minden kényelemmel ellátott – szálláshelyéről.

És megtorpan: a járdaszegély túl magas. Mivel minden kormánypropaganda ellenére a magyar emberek segítőkészek – és erről a további kalandos út is meggyőzi –, átlendül e nehézségen.

Felszáll(na) a villamosra. Nem egyszerű. Hiába az alacsony padlójú szerelvény kivárása: ha nem emelt építésű járdaszigeten várakozik, esélye nincs, hogy felkeveredjen. Valahogy úgy alakult: egyes helyeken emelt építés várja a „közösségi közlekedést” igénybe vevőt, máshol nem.

Leküzdötte az akadályt, jöhet a metró. Lejut lifttel: csak ne határozza el, hol akar kiszállni. Előfordul, hogy – hiába a jelzés – alászáll egy állomáson, s csak a végállomáson tud felszínre kerülni.

Megnézne egy artfilmet, utána igénybe venné a mosdót. Csak remélhető, hogy időben megtalálja a bezárt helyiség kulcsának őrzőjét. (Kivéve Budapest legkedvesebb moziját: ugyan a föld alatt van, meredek lépcsőkön át juthat le, de mozgássérült jelzésű, nyitott mosdó várja: ez ám a hungaricum, nem a disznótoros!)

Ennyi megpróbáltatás után busszal menne vissza a biztonságba. Ha becsületes sofőrt fog ki, segítségkérés nélkül szállhat le a járműről. De nagyobb a valószínűsége, hogy a járdától jó messze lavírozza magát a busz. Mivel olimpikon, talán lesz mersze a mélybe vetni magát.

Megérkezik.

És arra gondol: Berlin miért nem pályázott a megrendezésre?